

Jako tulák, jeden z hejna ostatních,
jdu sám, nad hlavou jen ptačí křik,
kolem zdí, co skrývají blahobyť,
kolem dveří, od kterých já nemám klíč.

Teď sebe se ptám, proč jdu ještě dál,
jen hvězdy a noc je všechno co mám,
a možná i strach, že mě poženou dál,
jsem pro všechny tulák, zloděj a vrah.

Na hradě se tančí, je slyšet zpěv,
všichni jsou šťastní, tam převezu zeď,
vylezu k nebi na strážní věž,
zavřu si oči a dolů skočím.

Za tou zdí v rohu plamen tiše plál,
u něj leží jako socha starý král,
proč brečí, proč se v slzách zalyká,
já se ptám – proč pláče když je král?

Noc má moc, ukrývá všechno, co se skrývá,
kámen, král i tulák, krev už není rudá,
noc má sílu vraha, slabejm sílu dává,
zvíře se ve tmě krčí, zabíjí, ze tmy skočí.

Já se ve tmě skrývám,
slzy tajně stírám,
jsem sám i když jsem tu král.
Já jsem sám – tak kdo je tu král?

Zabili jako psa, jedu mě sypali,
zabili toho, kdo v cestě stál, šanci mi nedali.
Zabili, byl jsem král a oni tančili,
zabili, teď umírám daleko od lidí.

Zabili jako psa, jedu mě sypali,
zabili toho, kdo v cestě stál, šanci mi nedali.